

Dat ze door mieren bezocht werden, is juist karakteristiek voor schildluizen; de mieren toch zijn evenzeer gesteld op de vloeibare excretie dezer dieren, als op die der bladluizen.

NEWSTEAD geeft (in 1903) slechts ééne enkele vindplaats voor Gr. Brittanje op, n.l. Blean Woods, Herne, Kent, waar in 1897 vijf stuks bijeen verzameld werden. LINDINGER vermeldt verscheidene landen, te weten: Bohemen, Duitschland, Engeland, Frankrijk, Italië, Oostenrijk, Rusland, Tirol.

In de „Naamlijst van inlandsche Coccidae” van P. VAN DER GOOT, Ent. Ber. Dl. 3, p. 285, 1 Sept. 1912, wordt de soort niet genoemd. Eene latere opgave in het Tijdschr. v. Ent. of de Ent. Ber. heb ik evenmin kunnen ontdekken. Tenzij dus opgave in een niet speciaal entomologisch periodiek mocht hebben plaats gevonden, mag men aannemen, dat dit merkwaardige dier nog niet als inlandsch vermeld is.

Schovenhorst, Putten, Januari 1922. J. TH. OUDEMANS.

Nieuwe Vondsten voor de Nederlandsche Coleopteren- fauna XXXIX.

372. *Hydroporus pictus* F. Exemplaren, bij welke de zwarte kleur op de achterhelft der dekschilden zich zoozeer heeft uitgebreid, dat van de gele teekening van het uiteinde nagenoeg niets meer over is en zelfs de gele zijrand daar ter plaatse verdwenen kan zijn, worden door ZIMMERMANN als a. *arcuatus* PANZ. beschouwd. Ik zag exemplaren uit Wouw, Halsteren en Well (Limb.).

550bis. *Tomoglossa luteicornis* ER. Mr. D. UYTENBOOGAART ving bij Valkenburg, Juni, twee exemplaren, van welke één voor mijne collectie bestemd werd, waarvoor mijn dank. In de beschrijving van het genus *Tomoglossa* zegt KRAATZ (Naturgesch. d. Insect. Deutschl. 1858, p. 343): „das dritte Glied (der Fühler) deutlich länger und kräftiger als das zweite”, dit is niet juist; zooals GANGLBAUER („Die Käfer von Mitteleuropa” II 1895, p. 131) terecht zegt is: „das dritte viel schmaler und kürzer als das zweite”. De soort gelijkt zeer op eene kleine *Phloeopora*, van de grootte van *Atheta analis* GRAV.

618ter. *Atheta punctipennis* KR. Pater F. RÜSCHKAMP S. J. ving één enkel exemplaar van deze uiterst zeldzame soort bij Valkenburg (L.), Mei, en was zoo vriendelijk, dit voor mijne collectie aan te bieden, waarvoor mijn dank. GANGLBAUER (l. c. p. 210) schrijft: „das zweite Glied (der Fühler) viel schlanker und etwas länger¹⁾ als das erste”; dat is niet juist, wel wat KRAATZ (l. c. p. 231) zegt: „das zweite Glied ist so lang aber feiner als das erste Glied, sehr gestreckt”. Het exemplaar is ongeveer 2½ mm. lang.

697. *Myllaena gracilicornis* FAIRM. & CH. BRIS., welke bij FAUVEL (Faune Gallo-rhénane p. 626) en ook in „Col. Neerl. I p. 248” duidelijk beschreven is, is niet synoniem met *elongata* KR., daar bij eerstgenoemde de dekschilden even lang als — of zelfs iets langer dan — bij *elongata* KR. daarentegen opvallend korter dan het halsschild zijn.

GANGLBAUER en REITTER noemen onze soort: *elongata* MATTHEWS, maar geven voor deze (met langere dekschilden) eene onjuiste beschrijving, welke voor een deel met die van *M. glauca* AUBÉ (? *Kraatzi* SHARP) verwisseld is. De soort is diep-zwart; de pooten meer of minder donkerbruin (knieën, uiteinde der schenen en de tarsen roodbruin), dus niet geheel roodgeel; ook zijn de sprieten, behalve het 1e lid, donkerbruin, soms naar het uiteinde wat lichter, dus niet geheel bruingeel. Het eenige exemplaar, dat ik uit Nederland zag, ontving ik, met mijn dank, van Dr. A. RECLAIRE, uit Hilversum, Mei. De in: Entomol. Bericht. No. 20, in de Tweede Lijst (in Tijdschr. v. Entom. XLVII, pag. 173) en in Col. Neerl. III. p. 107 vermelde vindplaatsen duiden op de soort: 697bis *M. elongata* KR., welke aan *gracilicornis* zeer naverwant, maar iets kleiner is. GANGLBAUER en REITTER noemen nu deze: *gracilicornis* FAIRM. & CH. BRIS. (= *elongata* KR. non MATTH.) wat niet juist is; FAUVEL vermeldt deze in 't geheel niet. Deze soort is eveneens diepzwart, met pekbruine sprieten en grootendeels donkere pooten met lichtere tarsen; maar de dekschilden zijn opvallend korter dan het halsschild. De beschrijving door KRAATZ (Naturgesch. d. Ins. Deutschl. 1858) van zijne *M. elongata* is volkomen juist, ook die van

1) In mijne Coleoptera Neerlandica I, blz. 209, schreef ook ik, ten onrechte: „het tweede lid langer dan het eerste”.

GANGLBAUER en REITTER voor de door hen bedoelde *M. gracilicornis* FAIRM. & CH. BRIS.

De derde inheemsche, lang gestrekte donkere soort is de in „Col. Neerl. I., p. 248” duidelijk beschrevene :

698. *M. elongata* MATTH. (? *Kraatzi* SHARP, *glauca* AUBÉ), welke nu zou moeten heeten : *glauca*, AUBÉ (1850) (= *elongata* MATTH., ? *Kraatzi* SHARP (1871). Bij deze zijn de dekschilden ook korter dan het halsschild. De beschrijving bij FAUVEL (l. c.) (als *elongata* MATTH., = *glauca* AUBÉ) is duidelijk, zoo ook bij GANGLBAUER en REITTER (als *Kraatzi* SHARP, = *glauca* AUBÉ, = *elongata* MULS. et REY). Dat, volgens REITTER, het laatste sprietlid ongeveer even lang is als de voorafgaande twee leedjes te zamen, is wel iets overdreven voorgesteld ; GANGLBAUER zegt : „weinig korter dan de twee voorafgaande leedjes te zamen” ; FAUVEL zegt : „11e sprietlid langer (dan bij *gracilicornis*)” wat zeer juist is, maar duidelijk korter dan de voorafgaande twee te zamen. KRAATZ (l. c. Nachträge, p. 1057) beschrijft *M. glauca* AUBÉ als nieuw voor Duitschland, maar zegt niets van het laatste sprietlid.

Uit een en ander blijkt maar al te zeer, dat de duidelijke uiteenzetting dezer soorten en de daarmee samengaande synonymie nog zeer verward is.

1283. *Trichopteryx thoracica* WALTZ (non GILLM.). Een groot ♀ exemplaar van den vorm *semitens* MATTH. ving ik bij Ommen, Juni. Opvallend is het sterk glanzige halsschild. — De var. *attenuata* GILLM. met het type, maar zeldzaam.

1320bis. *Saprius rugifer* PAYK. DR. D. MAC GILLAVRY ving bij Nunspeet, Juli, één enkel exemplaar aan een neergelegde doode mol. Met mijn dank werd het voor mijne collectie aangeboden.

1716. *Byrrhus pilula* L. Van DR. D. MAC GILLAVRY ontving ik, met mijn dank, een fraai exemplaar uit Zeeburg (Amsterdam), Mei, dat het naast verwant is aan de a. *auratopunctatus* REITT., maar bij welke de twee goudgele, gemeenschappelijke, bochtige vlekbanden tot een enkelen, breedten, bochtigen dwarsband versmolten zijn. Door de kleur komt deze ab. zeer overeen met de a. *fasciatus* F.

van *B. fasciatus* FORST. (zie: Col. Neerl. III. p. 276), waarom ik deze *pseudo-fasciatus* NOV. AB. noem. Door vorm, sculptuur der onderzijde en door den vorm der kleppen van den forceps beantwoordt zij volkomen aan de soort *pilula*. GANGLBAUER („Die Käfer von Mitteleuropa IX, 1904, p. 75) zegt, dat exemplaren met volledigen zilverwitten of goudgelen dwarsband op de dekschilden zeldzaam zijn, maar geeft geen naam voor deze kleurafwijking.

Den Haag.

ED. EVERTS.

**Megastigmus spermotrophus WACHTL,
de vernier van het zaad van *Pseudotsuga*
Douglassi Carr. (Chalcididae).**

In het Verslag der Zomervergadering van de N. E. V. van 20 Juni 1914, T. v. E. Dl. 57, p. LIV (niet XIV, zooals het Register, p. 290, aangeeft), staat vermeld, dat ik eenige kleine, bruingele sluipwespen (Chalcididen) ter bezichtiging stelde, die zich in datzelfde voorjaar bij mij ontwikkeld hadden uit zaden van de Douglas-spar, *Pseudotsuga Douglassi* CARR., zij het ook niet in groot aantal. Het zaad, mij geleverd door de Ned. Heidemaatschappij, was zonder twijfel ingevoerd uit Noord-Amerika, waar genoemde spar inheemsch is. Destijds veronderstelde ik, dat de sluipwesp als parasiet geleefd had van den eigenlijken zaadvernier. Later, toen ik er achter gekomen was, met welke Chalcidide ik te doen had, bleek mij, dat degene, die de soort ontdekt en beschreven heeft, tevens heeft uitgemaakt, dat zij zelf het zaad verniert.

In de Wiener Entom. Ztg., XII. Jhrg., 1893, p. 24—28, Taf. 1, wordt dit dier onder den naam *Megastigmus spermotrophus* als nieuwe soort beschreven en afgebeeld door FRITZ A. WACHTL, K. K. Forstmeister in Wien. Ook hij verkreeg de diertjes uit geïmporteerd Douglas-zaad en deelt omtrent de levenswijze het volgende mede.

De bewoonde zaden zijn door niets van de onbewoonde te onderscheiden; men bemerkt het bewoond zijn echter spoedig, want de wespjes komen reeds vroeg in het voorjaar te voorschijn. Zaden, waaruit een *Megastigmus* gekomen is, vertoonen een rond gaatje; bij nader onderzoek bleek